ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. O. I.,** zastoupen JUDr. Athanassiosem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem Slavíkova 19, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie hl. m. Prahy,** odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2014, č. j. 44 A 45/2014 – 41,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2014, č. j. 44 A 45/2014 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění

Včas podanou kasační stížností se žalovaný: Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2014, č. j. 44 A 45/2014 – 41, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2014, č. j. KRPA-298365-28/ČJ-2014-000022, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění byla stanovena na 60 dnů.

Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Rozhodnutí bylo vydáno předčasně, neboť v době jeho vydání byla podána kasační stížnost (s žádosti o přiznání odkladného účinku) proti rozsudku Městského soudu v Praze o zamítnutí žaloby žalobce ve věci soudního přezkumu rozhodnutí o vyhoštění žalobce. Nelze přisvědčit závěru žalovaného, že je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo

ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když o jeho kasační stížnosti ani o návrhu na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti dosud nebylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto. Existují tedy pochyby o tom, jak o správním vyhoštění bude rozhodnuto. Dalším důvodem je to, že žalovaný nevyčkal výsledku odvolacího řízení proti rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání ve věci zrušení jeho povolení k přechodnému pobytu.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že krajský soud nereflektoval námitku místní nepříslušnosti (opomněl ust. § 7 odst. 2 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí vydalo Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie se sídlem Křižíkova 20/12, Praha 8, jehož místo působnosti se nachází v teritoriu hl. m. Prahy. Krajský soud měl tedy správně návrh postoupit Městskému soudu v Praze k vyřízení. Je sice možné, že se soud spokojil s ust. § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ovšem rozhodnutí o zajištění je z této zvláštní úpravy vyňato. Krajský soud tak zapříčinil vadu řízení, čímž zatížil rozsudek nezákonností. Stěžovatel vyslovil také nesouhlas s tím, že měl vyčkat výsledku řízení před Nejvyšším správním soudem. Při rozhodování vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí o zajištění, přičemž bylo postaveno na jisto, že rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo 2. 7. 2014 vykonatelným. Podáním kasační stížnosti nejsou pozastaveny účinky rozhodnutí o správním vyhoštění. Ani samotný návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neodkládá účinek rozhodnutí. Pakliže cizinec setrvával na území po právní moci rozsudku, jednal neoprávněně a je součástí jeho viny, že rozhodnutí o správním vyhoštění nedbal. Lhůta k vycestování byla striktně spojena s právní mocí rozhodnutí o vyhoštění. S ohledem na zákonnou lhůtu k rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění cizinec mohl předpokládat, v jakém časovém horizontu soud rozhodne a obstarat si potřebné záležitosti spojené s vycestováním. Stejně tak mohl vycestovat a v případě úspěšnosti žaloby se na území vrátit. Je s podivem, že oproti krajskému soudu ke stejnému názoru dospěl Městský soud v Praze v téže věci (rozsudkem ze dne 11. 9. 2014, č. j. 2 A 41/2014 žalobu zamítl). Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že proti zamítavému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2014 podal dne 7. 7. 2014 kasační stížnost, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o čemž byl stěžovatel ihned informován prostřednictvím datové schránky. V kasační stížnosti bylo argumentováno, proč by měl stěžovatel vyčkat usnesení o odkladném účinku. Navíc Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti usnesením ze dne 27. 8. 2014. Stěžovatel tak nerespektoval kasační stížnost se žádostí o přiznání odkladného účinku, ani usnesení o přiznání odkladného účinku, ani probíhající řízení ve věci zrušení přechodného pobytu, ani skutečnost, že žalobce je bezúhonnou osobou a nebylo nutné jej zajistit. Tím porušil ust. § 3 správního řádu. Kasační stížnost je zmatečná a nesrozumitelná, když obsahuje nepřesné a chybné informace.

Nejvyšší správní soud shledal, že jsou splněny všechny podmínky řízení o kasační stížnosti a že kasační stížnost má všechny zákonné náležitosti. Kasační stížnost není zmatečná či nesrozumitelná, jak tvrdí žalobce. Zjevná chyba v datu vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, kterou kasační stížnost obsahuje a na kterou žalobce poukazuje, rozhodně nečiní kasační stížnost nesrozumitelnou. Datum vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je zcela patrné ze správního spisu a oběma stranám dobře známé.

Nejvyšší správní soud proto přistoupil k přezkumu kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je třeba zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou místní nepříslušnosti Krajského soudu v Praze, kterou shledal důvodnou.

Podle ust. § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců k řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je cizinec v den podání žaloby hlášen k pobytu; jde-li o cizince, který nemusí hlásit pobyt, krajský soud, v jehož obvodu se převážně zdržuje, a v ostatních případech krajský soud, v jehož obvodu byl zjištěn pobyt cizince na území. Pobývá-li cizinec v zahraničí, je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu by měl cizinec po vstupu na území splnit ohlašovací povinnost. To neplatí, jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním, rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, rozhodnutí o umístění cizince do části s přísným režimem zajištění a rozhodnutí o správním deliktu.

Podle ust. § 7 odst. 2 s. ř. s., nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.

Podle ust. § 7 odst. 5 s. ř. s., není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému. Nesouhlasí-li tento soud s postoupením věci, předloží spisy k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány.

Ust. § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanoví speciální pravidlo pro určení místní příslušnosti správního soudu pro řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí vydanému podle zákona o pobytu cizinců. Ve větě třetí však stanoví případy, ve kterých se toto speciální pravidlo neuplatní. Mezi tyto výjimky je zařazeno i rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění, které je předmětem přezkumu v nyní projednávané věci. To, že věta třetí ust. § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zakotvuje výjimku z celého tohoto ustanovení, a nikoliv pouze z jeho věty druhé, dovodil již dříve Nejvyšší správní soud například v usnesení ze dne 23. 8. 2013, č. j. Nad 39/2013 – 17 (dostupné na www.nssoud.cz). V projednávané věci nejsou dány žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly odchýlení se od závěrů vyjádřených v tomto usnesení.

Jelikož na projednávaný případ nedopadá speciální ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, řídí se místní příslušnost soudu obecným ustanovením § 7 odst. 2 s. ř. s. Podle něj je místně příslušným soud, v jehož obvodu je sídlo prvostupňového správního orgánu. Protože žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v jednoinstančním řízení, řídí se místní příslušnost sídlem stěžovatele. Sídlo stěžovatele je přitom podle přílohy zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, v Praze. Jelikož stěžovatel má sídlo v obvodu své působnosti, věta druhá ust. § 7 odst. 2 s. ř. s. se neuplatní. S ohledem na sídlo stěžovatele v Praze byl pro řízení o žalobě proti rozhodnutí stěžovatele místně příslušný Městský soud v Praze.

Místní příslušnost je jednou z podmínek řízení. Pro její zkoumání a posuzování (stejně jako pro posuzování věcné příslušnosti) platí zásada *perpetuatio fori*, která vyjadřuje, že místní příslušnost jako podmínka řízení se posuzuje podle okolností, které existují v den zahájení řízení, tj. v den podání žaloby u soudu, a že trvá až do skončení řízení; jde přitom o obecnou právní zásadu, která ač není soudním řádem správním výslovně upravena, je aplikovatelná i v soudním řízení správním.

Zkoumání místní příslušnosti se pak na rozdíl od příslušnosti věcné soustředí jen na začátek řízení. Není-li nedostatek místní příslušnosti odhalen, ať již soudem samotným či k námitce účastníka řízení, a není-li věc postoupena k vyřízení soudu místně příslušnému (§ 7 odst. 6 s. ř .s.), je pro další řízení případný nedostatek místní příslušnosti již zhojen. Má se tedy za to, že rozhoduje soud místně příslušný, ačkoli tomu tak není. Soud je oprávněn zkoumat nedostatek místní příslušnosti jen do doby, než začne jednat ve věci samé, tj. do doby, než při ústním jednání vyzve účastníky k přednesům ve věci, nebo než vydá rozhodnutí, rozhoduje-li bez jednání; poté již může místní příslušnost zkoumat jen k námitce účastníka řízení, která však musí být uplatněna při jeho prvním úkonu vůči soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 8 Azs 118/2006 – 81, dostupný na www.nssoud.cz).

V případě žalovaného je prvním úkonem vůči soudu zpravidla jeho vyjádření k žalobě. Bylo tomu tak i v projednávané věci, přičemž stěžovatel hned v úvodu svého vyjádření k žalobě ze dne 27. 8. 2014 uplatnil námitku místní nepříslušnosti krajského soudu. Nemohlo tak dojít ke zhojení tohoto nedostatku podmínky řízení (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 9 As 176/2012 – 28, či usnesení ze dne 29. 9. 2009, č. j. Nad 17/2009 – 76, oba dostupné na www.nssoud.cz). Je proto nutno uzavřít, že krajský soud rozhodl ve věci samé, aniž by byly splněny podmínky řízení, konkrétně podmínka místní příslušnosti soudu.

S ohledem na povahu zjištěné vady řízení před krajským soudem Nejvyšší správní soud nemůže přistoupit k posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek, neboť co se týče důvodnosti žaloby, musí nejprve dojít k jejímu posouzení ze strany místně příslušného soudu.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2014, č. j. 44 A 45/2014 –

41, je opodstatněná, a proto napadený rozsudek podle ustanovení § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. zrušil, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Jaroslavem Hubáčkem v právní věci žalobce: **J. O. I.,** zastoupen JUDr. Athanassiosem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem Slavíkova 19, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie,** oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2014, č. j. 44 A 45/2014 – 41,

takto:

Ve výroku zkráceného písemného vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 7 Azs 208/2014 – 44, **se** číslo jednací zrušovaného rozsudku Krajského soudu v Praze v nesprávném znění „44 A 45/2014 – 42“ **opravuje** na číslo jednací ve správném znění „44 A 45/2014 – 41“.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud vydal dne 20. 11. 2014 zkrácené písemné vyhotovení rozsudku č. j. 7 Azs 208/2014 – 44, s následujícím zněním výroku:

„Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2014, č. j. 44 A 45/2014 - 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.“

Při vypracování zkráceného písemného vyhotovení rozsudku došlo k chybě v psaní v jeho výroku, když v něm bylo uvedeno nesprávné číslo jednací (konkrétně nesprávné číslo listu) zrušovaného rozsudku Krajského soudu v Praze – namísto „44 A 45/2014 – 41“ bylo uvedeno „44 A 45/2014 – 42“. Skutečnost, že se jedná o zjevnou nesprávnost, je patrná již ze záhlaví zkráceného písemného vyhotovení rozsudku, v němž bylo uvedeno správné číslo jednací napadeného rozsudku. Předseda senátu proto přistoupil

k opravě této zjevné nesprávnosti tak, jak je ve výroku uvedeno. Výrok zkráceného písemného vyhotovení rozsudku tedy správně zní: „Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2014, č. j. 44 A 45/2014 - 41, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.“

Provedení opravy se opírá o ust. § 54 odst. 4 s. ř. s., podle něhož předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení. Právě o takovou chybu se v dané věci jednalo.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu